

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., v právní věci žalobce: **město Kelč**, se sídlem v Kelči 5, zastoupeného Ing. Alenou Jendřejkovou, daňovou poradkyní, se sídlem v Zábřehu, Žižkova 16, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem v Brně, Masarykova 427/31, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 2. 2014, č. j. 3857/14/5000-14401-701836,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

[1] Finanční úřad ve Valašském Meziříčí vyzval žalobce dne 26. 11. 2012, č. j. 103945/12/405960706443, k podání daňového přiznání (dále též „DAP“) na základě § 21 odst. 2 zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o trojdani“), načež žalobce toto daňové přiznání dne 18. 12. 2012 podal.

[2] V návaznosti na podané daňové přiznání Finanční úřad pro Zlínský kraj, Územní pracoviště ve Valašském Meziříčí (dále též „finanční úřad“), vyzval žalobce dne 29. 5. 2013 k odstranění pochybností o správnosti údajů uvedených v DAP, vzhledem k údajům v něm uvedeným, když žalobce tvrdil osvobození od daně dle § 20 odst. 6 písm. e) zákona o trojdani. Žalobce byl upozorněn též na to, že řádky č. 74 až 76 zůstaly nevyplněné a nebyla doložena účast vkladatele ve společnosti.

[3] Po opravení žalobcem dne 21. 6. 2013 a sdělení, že daň vypočetl ve výši 163 440 Kč, zaslal (19. 7. 2013) finanční úřad žalobci platební výměr ze dne 11. 7. 2013, č. j. 1349355/13/3310-04400-706443, jímž mu byla vyměřena daň z převodu nemovitostí ve výši 163 440 Kč. Daň byla vyměřena na základě znaleckého posudku Ing. P. T. č. 147/2009 ze dne 18. 8. 2009, kterým byla stanovena hodnota nepeněžitého vkladu ve výši 5 448 000 Kč.

[4] Proti tomuto platebnímu výměru se žalobce odvolal, avšak žalovaný napadeným rozhodnutím (ze dne 13. 2. 2014, č. j. 3857/14/5000-14401-701836) odvolání zamítl a rozhodnutí finančního úřadu potvrdil.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[5] V žalobě podané dne 10. 4. 2014 žalobce nejprve brojil proti tvrzení, že jednotná kanalizace města Kelč, kanalizační sběrače A, B, C a D, kanalizační stoky A, B a C, výtlačné kanalizační stoky D a dešťové zdrže (vše dále též jako „dotčený vodohospodářský majetek“) jsou nemovitostmi. Žalobce měl za to, že dle zákonné definice nemovitosti v zákoně č. 40/1964 Sb., občanském zákoníku (dále jen „obč. zák.“), nejde o stavby pevně spojené se zemí, jelikož tyto stavby nemají žádný základ, a tedy nemohou splňovat podmínku stavby spojené se zemí pevným základem. Žalobce svůj výrok podporoval odkazem na rozsudek Ústavního soudu ze dne 6. 5. 2003, sp. zn. I. ÚS 483/001, a tím, že technologicky stavba kanalizační stoky probíhá tak, že je uložena do výkopové rýhy a shora i zespod je zasypána štěrkopískem, nikoliv zalita betonem. Dále namítal, že kanalizační řady, kanalizační sběrače a stoky nebyly evidovány v katastru nemovitostí ve smyslu zákona č. 344/1992, o katastru nemovitostí ČR, a nejsou ve smyslu § 7 odst. 2 zákona č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitých věcí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o dani z nemovitostí“), předmětem daně z nemovitostí. Rovněž odkazoval na znalecký posudek, kde znalec Ing. P. T. pojednal o liniových stavbách, jako o stavbách nezapisovaných do katastru nemovitostí, které nemohou splňovat podmínky definice nemovitostí dle obč. zák., a sice spojení se zemí pevným základem. V této souvislosti žalobce poukázal na to, že se žalovaný s tímto stanoviskem v napadaném rozhodnutí nevypořádal.

[6] Žalobce dále namítal, že žalovaný rozhodl ve svém rozhodnutí nesprávně, protože problematiku, s ohledem na argumentaci žalobce, neposoudil v celé šíři a nesprávně aplikoval § 9 odst. 1 zákona o trojdani.

[7] Žalobce konstatoval, že k zániku jeho účasti jako akcionáře ve společnosti Vodovody a kanalizace Vsetín, a.s., tudíž k nesplnění podmínky pro osvobození dle § 20 odst. 6 písm. d) zákona o trojdani, došlo na základě požadavku Státního fondu životního prostředí. V zájmu zajištění podstatné části finančních prostředků na čištění odpadních vod z dotací Evropské unie musela být splněna podmínka výhradního vlastnictví obchodní společnosti městy a obcemi, jako akcionáři. Z tohoto důvodu byla v roce 2012 založena společnost Valašská

vodohospodářská a. s., do které byly převedeny akcie společnosti Vodovody a kanalizace Vsetín, a. s., a která je zcela ve vlastnictví územně-samosprávných celků.

[8] Žalobce měl za to, že dle zákonného opatření Senátu č. 340/2013 Sb., o dani z nabytí nemovitých věcí, v platném znění (dále jen jako „zákonné opatření č. 340/2013“), je od daně z nabytí nemovitých věcí osvobozeno nabytí vlastnického práva k nemovité věci právnickou osobou v případě nabytí z majetku územního samosprávného celku. V souladu s § 6 odst. 3 zákonného opatření č. 340/2013 je u územního samosprávného celku splněna podmínka jednoho člena i v případě, že členy právnické osoby, jako nabyvatele, jsou pouze územní samosprávné celky. Žalobce by tak při aplikaci výše zmíněného zákona vyhověl podmínce pro osvobození od daně z převodu nemovitých věcí.

[9] Žalobce se domníval, že lze dovodit z § 2 odst. 1 písm. a) zákonného opatření č. 340/2013, že zákonodárce neměl v úmyslu zatížit inženýrské sítě daní z nabytí nemovitých věcí. Vzhledem k tomu, že ve věci byly shledány oprávněné pochybnosti a rozpory, měla být aplikována zásada *in dubio mitius*, protože absence dostatečně formulovaných pojmů v platné legislativě nemůže jít k tíži žalobce.

[10] Žalobce závěrem navrhl soudu, aby zrušil napadené rozhodnutí žalovaného i prvostupňové rozhodnutí finančního úřadu.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[11] Žalovaný navrhl ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 13. 6. 2014, aby soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[12] Žalovaný odkázal na § 119 odst. 2 obč. zák., v němž se nachází definice nemovitostí, přičemž nejsou všechny stavby nemovitostmi, pouze ty pevně spojené se zemí. Tento zákon blíže nedefinuje pojem stavba, protože tento pojem byl vymezován především v soudních rozhodnutích. Žalovaný odkazoval na rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 1998, sp. zn. 33 Cdo 111/98-OZ, ze dne 28. 2. 2006, sp. zn. 22 Cdo 1118/2005, a ze dne 19. 9. 2012, sp. zn. 28 Cdo 838/2012, a na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 6. 5. 2003, sp. zn. I. ÚS 483/01. Kanalizace dle žalovaného naplňují pojem „spojení se zemí pevným základem“, protože v případě oddělení jednotlivých částí od země by došlo k jejich porušení. Nepodloženým byl názor žalobce, že zákonodárce měl na mysli „stavby pevně spojené se zemí základem“ kvůli ve stavebnictví užívanému termínu „základová konstrukce“.

[13] Žalobce tvrdil, že jeho názor měl oporu ve stanovisku znalce Ing. P. T., avšak žádné takové stanovisko nebylo předloženo, proto se jím žalovaný nemohl zabývat. I v případě jeho existence by však bylo irrelevantní, jelikož skutečnost, zda kanalizace mají či nikoliv základovou konstrukci, nebyla v posuzované věci podstatná. Za irrelevantní žalovaný označil rovněž odkaz na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 6. 2. 2007, sp. zn. I. ÚS 531/05, protože pojednával o pozemních komunikacích, což byl případ diametrálně odlišný od nyní posuzovaného.

[14] Pro posouzení stavebního hlediska kanalizací bylo třeba, aby pan Ing. T. byl znalcem v oboru stavebnictví. Jelikož Ing. T. byl v seznamu znalců veden jako znalec pro obor ekonomika, ceny a odhady nemovitostí, nebylo ani možné jeho vyjádření považovat za

vyjádření znalce, nýbrž jen vyjádření osoby laika, které nemohlo být podstatné pro předmětné posouzení. Obdobné závěry učinil žalovaný o tvrzeních Ing. T., že liniové stavby nemohou splňovat podmínky definice nemovitostí dle obč. zák. Žalovaný také poukázal na to, že znalci všeobecně nenáleží právní posouzení věci, a tedy ani formulování odpovědí na právní otázky, přičemž posouzení, zda je kanalizace nemovitostí, je právě právním hodnocením.

[15] Žalovaný rovněž uvedl, že dani z převodu nemovitostí podléhají jak nemovitosti zapisované do katastru nemovitostí, tak i ty, jež se do něj nezapisují. Odkázal na zákon č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích, ve znění pozdějších předpisů (dále též jako „ZVK“), konkrétně na § 5 odst. 1, z něhož dovozoval, že zákonodárce již od počátku považoval kanalizace za nemovitosti. Obdobný závěr dovodil z § 7 odst. 2 zákona o dani z nemovitostí, protože zákonodárce by explicitně nevylučoval kanalizační stoky a objekty ze zdanění touto daní, pokud by se nejednalo o nemovitosti.

[16] Žalovaný se dále opíral o rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 12. 2009, sp. zn. 22 Cdo 944/2007, který analogicky použil i na nynější případ, protože kanalizace obdobně jako vodovody jsou věcí hromadnou, a současně jsou samostatnou stavbou ve smyslu občanského práva. K závěru, že se jedná o nemovitosti, žalovaný dospěl i u kanalizačních přípojek, přičemž odkazoval na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 4. 11. 2003, sp. zn. 22 Cdo 1308/2003.

[17] Žalovaný dále k žalobním námitkám uvedl, že důvod, pro který došlo k zániku účasti žalobce v obchodní společnosti Vodovody a kanalizace Vsetín, a.s., nebyl pro posouzení věci podstatný. Právní úprava účinná pro projednávanou věc nepřipouštěla žádnou relevantní výjimku, co se týče posouzení zániku účasti v obchodní společnosti, kterou by bylo možné na daný případ aplikovat.

[18] Žalovaný měl za to, že pro projednávanou věc nebyla podstatná skutečnost, že podle nové právní úpravy, obsažené v zákonném opatření č. 340/2013, by žalobce vyhověl podmínkám pro osvobození od daně z nabytí nemovitých věcí. Právní úprava § 2 odst. 1. písm. a) zákonného opatření č. 340/2013 reaguje na skutečnost, že inženýrské sítě se mohou skládat jak z věcí movitých, tak z věcí nemovitých. Toto mimo jiné vyplývá i z důvodové zprávy k ustanovení § 509 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, v platném znění (dále jen jako „OZ“). Avšak pro účely daně z nabytí nemovitých věcí je relevantní pouze ta část inženýrské sítě, která je věcí nemovitou. Všechny části inženýrských sítí, které budou nemovitými věcmi, a u nichž bude docházet k úplatnému nabytí vlastnického práva, tedy budou podléhat dani z nabytí nemovitých věcí.

[19] S ohledem na uvedené skutečnosti se žalovaný domníval, že v posuzované věci nebyly rozpory a pochybnosti, pro něž by správní orgány měly postupovat dle zásady *in dubio mitius*.

IV. Replika žalobce

[20] Dne 11. 8. 2014 soud obdržel repliku žalobce k vyjádření žalovaného. Žalobce trval na všech žalobních bodech. Mimo jiné vyjádřil respekt ke stanovisku žalovaného, že posouzení, zda jsou kanalizace nemovitostmi či nikoliv, je právním hodnocením. Žalobce souhlasil i s tím, že znalec není osobou, které by přímo náleželo tuto věc právně posoudit, ale domníval se, že stanovisko znalce může být přínosným pro relevantní právní hodnocení věci a

učinění správného závěru. Žalobce navrhl provést výslech znalce Ing. P. T. jako svědka a dále výslech nezávislého znalce z oboru stavebnictví. Žalobce trval na tom, že vodohospodářský majetek, skládající se z kanalizace města, nemůže splňovat podmínku spojení se zemí pevným základem. Podle žalobce existovaly důvodné pochybnosti o tom, zda bylo možné kanalizaci při převodu daňově zatížit, když nesplňovala podmínku nemovitosti ve smyslu obč. zák.

V. Posouzení věci Krajským soudem v Brně

[21] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věty první s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O žalobě soud rozhodl, aniž by nařizoval jednání, za splnění podmínek vyplývajících z § 51 odst. 1 s. ř. s. poté, kdy účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas, resp. v zákonné lhůtě nevyjádřili svůj nesouhlas.

[22] V daném případě je základním sporem mezi žalobcem a žalovaným vymezení pojmu nemovitost ve vztahu ke kanalizaci. Od toho se odvíjí další otázky, a to zda je možné kanalizaci považovat za předmět daně dle ustanovení § 9 odst. 1 zákona o trojdani a zda je možné v tomto případě vyměřit daň z převodu nemovitostí správcem daně, případně zda jsou zde splněny podmínky pro osvobození od takové daně.

[23] Dle § 57 zákonného opatření č. 340/2013 se pro daňové povinnosti u daně dědické, daně darovací a daně z převodu nemovitostí, jakož i pro práva a povinnosti s nimi související, vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákonného opatření, použije zákon č. 357/1992 Sb. (pozn.: zák. o trojdani), ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákonného opatření.

[24] Zákonné opatření č. 340/2013 nabylo účinnosti dne 1. 1. 2014 a byl jím zrušen zákon o trojdani. Dle přechodného ustanovení § 57 tohoto zákonného opatření se ovšem pro daňové povinnosti u daně z převodu nemovitostí použije právě zrušený zákon o trojdani, pokud tyto daňové povinnosti vznikly přede dnem nabytí účinnosti zákonného opatření. Žalobce měl povinnost podat daňové přiznání do 30. 11. 2009, tedy několik let před účinností zákonného opatření č. 340/2013. Soud tedy shledal námitku žalobce, že mělo být použito právě tohoto právního předpisu k jeho osvobození od daně z převodu nemovitostí, za bezpředmětnou.

[25] Podle § 119 odst. 2 obč. zák. platí, že nemovitostmi jsou pozemky a stavby spojené se zemí pevným základem.

[26] Dle § 2 odst. 2 ZVK je kanalizace provozně samostatným souborem staveb a zařízení, zahrnující kanalizační stoky k odvádění odpadních vod a srážkových vod společně nebo odpadních vod samostatně a srážkových vod samostatně, kanalizační objekty, čistírny odpadních vod, jakož i stavby k čištění odpadních vod před jejich vypouštěním do kanalizace. V případě, že se odvádí odpadní voda a srážková voda společně, jedná se o jednotnou kanalizaci. Naopak odvádí-li se odpadní voda samostatně a srážková voda také samostatně, jedná se o oddílnou kanalizaci. Toto ustanovení rovněž uvádí, že kanalizace je vodním dílem.

[27] Z § 55 odst. 1 písm. c) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen jako „vodní zákon“), vyplývá, že vodní díla jsou

stavby, které slouží ke vzdouvání a zadržování vod, umělému usměrňování odtokového režimu povrchových vod, k ochraně a užívání vod, k nakládání s vodami, k ochraně před škodlivými účinky vod, k úpravě vodních poměrů nebo k jiným účelům sledovaným tímto zákonem, a to zejména staveb vodovodních řadů a vodárenských objektů včetně úpraven vody, kanalizačních stok, kanalizačních objektů, čistíren odpadních vod, jakož i staveb k čištění odpadních vod před jejich vypouštěním do kanalizací.

[28] Krajský soud se nejprve zabýval otázkou právního vymezení kanalizace. Vzhledem k tomu, že kanalizace je vodním dílem, jedná se o stavbu ve smyslu § 55 odst. 1 písm. c) vodního zákona. Je nutné ovšem posoudit, zda se jedná o stavbu, jež je spojená se zemí pevným základem, jak vyžaduje obč. zák. u nemovitostí.

[29] Problematikou pojmu „spojení se zemí pevným základem“ se zabýval Ústavní soud v nálezu ze dne 6. 5. 2003, sp. zn. I. ÚS 483/01, v němž uvedl, že *„spojení se zemí pevným základem je možno stručně charakterizovat tak, že věc nesmí být oddělitelná od země, aniž by došlo k porušení věci. Pevné spojení věci se zemí musí být zároveň takové, aby bylo schopno odolat zejména účinkům přírodních vlivů dané lokality na věc a účinkům vlastního působení věci. Z hlediska stavebního je pevný základ základovou prostorovou konstrukcí geometricky a fyzikálně jednoznačně vymezen a definován, a to pro konkrétní stavební objekt, v konkrétní lokalitě a v konkrétních vnitřních a vnějších podmínkách.“*

[30] K pojmu stavby se vyjádřil Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 19. 10. 2012, sp. zn. 28 Cdo 838/2012: *„Stavba, kterou nelze bez nežádoucích obtíží, spočívajících v neúměrných nákladech, v technické náročnosti, v nebezpečí nadměrného poškození a znehodnocení, přemístit z pozemku, na němž stojí, na jiné místo, tedy stavba relativně trvalého charakteru.“*

[31] Zdejší soud musel s ohledem na výše uvedené závěry posoudit způsob možného oddělení kanalizace od zemského povrchu. Ze znaleckého posudku je zřejmé, že kanalizace jsou uloženy pod zemí v hloubce dvou metrů, tudíž jsou zcela pod zemským povrchem. Soud v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2015, č. j. 8 Afs 131/2014-31: *„Pokud je základním účelem základové konstrukce staveb prostorová fixace stavby k zemskému povrchu, pak tohoto účelu je v případě plynovodu dosaženo již jeho pevným umístěním pod tento povrch a fixací v půdě.“* V nyní projednávané věci se sice jedná o kanalizaci, avšak dle účelu a technického provedení plynovodu je možné závěry Nejvyššího správního soudu použít i na projednávaný případ kanalizace. Plynovod je dle § 2 odst. 2 písm. b) bodu 10 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů, zařízení k potrubní dopravě plynu přepravní nebo distribuční soustavou a přímé a těžební plynovody. Naproti tomu dle § 2 odst. 3 ZVK jsou kanalizace určeny k zajištění odvádění a čištění odpadních vod. Jak v případě plynovodů, tak kanalizací, se jedná o přepravu či distribuci tekutého materiálu distribuční soustavou. Přestože se nejedná o technologicky totožné soustavy, principiálně jsou si konstrukčně obdobné. V případě plynovodu je možné jeho uložení do země a v takovém případě se jedná o podstatnou shodu s kanalizací. V této souvislosti soud zdůrazňuje část výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu k oddělení věci od zemského povrchu: *„Představě movité věci korespondují konvenční způsoby jejího oddělení od zemského povrchu (tah, zdvih), při kterých dochází pouze k překonávání fyzického tření věci o zemský povrch či k překonání gravitační síly. Je nerozhodné, zda a po jaké době případné tření vede k poškození věci. Podstatné je, že při*

oddělení není překonávána konstrukce, jejímž účelem je zachovat věc pevně spojenou se zemským povrchem, věc není „vytržena“ z původního umístění. (...) Je proto třeba trvat na tom, aby oddělení věci od zemského povrchu bylo možné přirozeným způsobem, bez násilí, překonávajícího dosavadní pevné spojení se zemským povrchem.“

[32] Na základě výše uvedeného je zdejší soud názoru, že jestliže je nutné u kanalizace, stejně jako u plynovodu, při jejich oddělení od zemského povrchu překonávat násilí, které je nutné k vyzdvižení kanalizace ze země a nelze ji vyjmout zcela přirozeným způsobem bez poškození příslušné soustavy a bez porušení konstrukčního řešení, které je tvořeno šterkopískem, je zřejmé, že kanalizace nemůže být považována za věc movitou. Podstatou nemovitosti je její fixace v půdě a neoddělitelnost od země, aniž by došlo k porušení věci. V případě kanalizace a vodovodu uložených v zemi je jakákoliv manipulace bez poškození konstrukčního řešení vyloučena. Podstatou movité věci je naopak možnost mobility a jejího bezproblémového přemístění, což je v daném případě vyloučeno. Soud proto dospěl k závěru, že kanalizace je nemovitostí v souladu s § 119 odst. 2 obč. zák.

[33] Dle § 5 odst. 1 ZVK je vlastník vodovodu nebo kanalizace povinen na své náklady zajistit průběžné vedení majetkové evidence svých vodovodů a kanalizací. Vlastnické vztahy k vodovodům a kanalizacím, jakož i k vodovodním přípojkám a kanalizačním přípojkám se nezapisují do katastru nemovitostí. Na majetkovou evidenci vodovodů a kanalizací se nevztahuje zákon o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem. Zdejší soud poznamenává, že ke stejnému závěru ohledně kanalizace dospěl i Nejvyšší soud ve svém rozsudku ze dne 28. 11. 2012, sp. zn. 22 Cdo 2653/2011, v němž je uvedeno, že „kanalizace a kanalizační přípojky jsou totiž na základě zákona o vodovodech a kanalizacích samostatnými předměty právních vztahů (nemovitostmi).“

[34] Soud dále dodává, že skutečnost, že se kanalizace dle citovaného § 5 odst. 1 ZVK nezapisují do katastru nemovitostí, neznamená, že by se nejednalo o nemovitosti a nebyly tyto stavby předmětem daně z převodu nemovitostí.

[35] Soud dále odkazuje na důvodovou zprávu k OZ, jež k § 498 uvádí, že u vodovodů a kanalizací nedochází ke změně oproti stávající úpravě; jedná se o nemovité věci, které se zapisují do majetkové evidence podle zákona o vodovodech a kanalizacích, nikoliv do katastru nemovitostí. Z čehož mimo jiné také vyplývá, že kanalizace byla považována za nemovitost i před účinností OZ.

[36] Dle závěrů zdejšího soudu jsou tak kanalizace nemovitostmi. S ohledem na výše učiněné závěry a právní hodnocení již soud nemusel provádět výslech znalce Ing. P. T., jehož výslech žalobce navrhl proto, aby se vyjádřil k věci z odborného hlediska, a ani výslech nezávislého znalce z oboru stavebnictví (dle návrhu žalobce v replice měl vyslovit odborné stanovisko k věci). Soud na základě spisového materiálu k těmto zamítnutým důkazním a ne zcela konkrétním návrhům konstatuje, že šlo o nadbytečný požadavek, jelikož veškeré informace, které jsou potřebné pro vypořádání se s otázkou právní povahy kanalizací, jsou obsaženy ve spisovém materiálu. Navíc znalci nenáleží právní posuzování věci, které bylo nyní i předmětem sporu, k tomu je povolán soud.

[37] Namítal-li žalobce, že se žalovaný nezabýval stanoviskem znalce Ing. T., že běžné inženýrské sítě nemají základové konstrukce, pak soud musí přisvědčit tvrzení žalovaného, že se ve znaleckém posudku žádné takové stanovisko nevyskytuje. I kdyby však znalec se

specializací Ing. T. takové stanovisko ve znaleckém posudku vyjádřil, bylo by to irelevantní, protože znalec není oprávněn činit právní hodnocení, zda se jedná o věc nemovitou či movitou. Za zmínku též stojí, že sám autor tvrzeného znaleckého posudku Ing. P. T. je znalcem v oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady se specializací na nemovitosti, nikoliv na věci movité.

[38] Na základě výše uvedených skutečností soud musel přisvědčit tvrzením žalovaného o nedůvodnosti žaloby. Správní orgány jakkoliv nezatížili řízení ani svá rozhodnutí nezákonností či nepřezkoumatelností, ve věci nebyl možný dvojitý výklad a ani rozporné závěry. Z uvedených důvodů tedy nemohlo dojít ani k porušení zásady *in dubio mitius*. Zdejší soud tedy nemohl rozhodnutí žalovaného a ani prvostupňové rozhodnutí zrušit.

VI. Závěr a náklady řízení

[39] Krajský soud v Brně shledal žalobcovy námitky nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[40] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 19. července 2016

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu